



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 67/00

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu dňa 4. októbra 2000 predbežne prerokoval podnet [REDACTED], bytom [REDACTED], ktorým sa domáhal, aby Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozhodol o náhrade škody, ktorú mu údajne spôsobilo Ministerstvo financií Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

N e v y h o v u j e žiadosti [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu, lebo ide o zjavne bezúspešné uplatňovanie práva.

Podnet [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonnej náležitosti povinného právneho zastúpenia.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol dňa 14. augusta 2000 doručený návrh na začatie konania pred ústavným súdom [REDACTED] [REDACTED] ktorým sa domáhal, aby ústavný súd v konaní podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyniesol „rozsudok“ nasledovného znenia:

„Žalovaný – Ministerstvo financií svojím nezákonným rozhodnutím z 31. 3. 1995 spôsobilo žalobcovi škodu vo výške 107 854,50 Sk a túto je povinný uhradiť žalobcovi do troch dní od právoplatného rozsudku.“

Podanie [REDACTED] bolo označené ako „Návrh na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky“, ktorým žiadal o konanie pred ústavným súdom podľa čl. 130 ods. 3 ústavy. Ústavný súd podanie hodnotil ako podnet.

K podaniu nebolo pripojené splnomocnenie pre právneho zástupcu podnecovateľa. Preto ústavný súd 7. septembra 2000 vyzval podnecovateľa, aby predložil splnomocnenie na zastupovanie advokátom alebo komerčným právnikom udelené zvlášť pre konanie pred ústavným súdom. Dňa 13. septembra 2000 bola ústavnému súdu doručená žiadosť podnecovateľa o ustanovenie právneho zástupcu.

Keďže podnecovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol o náhrade škody, na čo ústavný súd nie je príslušný, treba jeho podanie pokladať podľa § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) za zrejme bezúspešné uplatňovanie práva, a preto nespĺňa, bez ohľadu na jeho sociálnu situáciu, podmienky pre oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 138 ods. 1 OSP), a teda ani pre ustanovenie právneho zástupcu súdom podľa § 30 ods. 1 OSP.

Podanie podnecovateľa ani po výzve ústavného súdu nemá obligatórnu náležitosť podľa § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ktorou je splnomocnenie na zastupovanie advokátom alebo komerčným právnikom udelené na zastupovanie pred ústavným súdom.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.